

Tudor Arghezi - universul poetic - referat

Poezia filozofica argheziană se adăpa din singurătatea, ca ființa gânditoare, omului pe pământ. Sursa ei se află în permanentă căutare a unui Dumnezeu, care refuză să se arate și determină o stare sufletească caracterizată de permanentă pendulare între credință și tăgadă.

Reprezentativi pentru această temă a liricii argheziene sunt "Psalmii", în care poetul acceptă și refuză succesiv existența dumnezeirii: "Vreau să te pipai și să urlu: "Este!"".

Conceptia artistică a lui Arghezi, așa cum se conturează ea încă de la început, este una de angajare socială. Marele poem ciclic din 1956 "Cantare omului" este o sociogonie urmărind evoluția omului din momentul ridicării în picioare, până la descoperirea tainei tainelor, atomul. Volumul "1907 - Peisaje" (1955) evocă marea zguduire socială din România de la începutul veacului. În fine, să nu uităm proza, fie cea pamfletară, fie cea românească, având un și mai vădit caracter social. Dar cel mai reprezentativ volum de versuri pentru această temă este "Flori de mucigai". Aici își găsește expresia cea mai deplină adeziunea lui Arghezi la "estetica uratului", careia poetul îi dădea contur în "Testament": "Din bube, mucigaiuri și noroi lscat-am frumuseți și preturi noi".

S-a afirmat despre poezia erotică argheziană, că se resimte de influențe eminesciene, ceea ce, într-adevăr, nu poate fi tăgaduit, dar nici absolutizat.

Poezii de dragoste întâlnim încă în volumul "Cuvinte potrivite", dar reprezentativ pentru această temă este "Versuri de seară". Două atitudini se pot deslusi în trăirea sentimentului erotic: una de reticentă, de amănare a clipei de iubire ("Melancolie" sau "Creion"); iar cealaltă, când împlinirea erotică e urmărită și exprimată în ambianța universului cosmic din care natura vegetală și animală nu pot lipsi. Femeia devine stăpană acestui univers, care este pătruns de prezența ei ("Mireasa", "Căsnicie").

Deși Arghezi nu este singurul poet care s-a lăsat fascinat de universul marunt, nicaieri ca la el lumea vietuitoarelor fără grai nu a căpatat un contur mai unitar și mai complex. Toate aceste vietuitoare se află într-un fel de dependență afectivă față de om ("Căntec de adormit Mitura", volumul "Copilărești").